

Дарко Даничић

БЕЛЕШКА О ПОПЛАВИ

Када смо стигли на планину, мај су већ почеле да нагрizaју дуготрајне кише. Рундави пашњаци стрмоглављени са мокрих литица, љуљали су се над замућеном Дрином ослепљени сузном маглом. Вести о порасту водостаја понављају све телевизијске вести, а у четвртак у зору јавише да је Колубара пробила насип и поплавила „Тамнаву”. Слуђене од толико кише, реке изгубише правац и напунише хоризонт потопљеним бродским дневницима, замућеним мастилом планова и зелених видокруга. Обесна вода, мутна од распојасане силине и хировита као антички богови, показа своју необуздану моћ.

У журби се некако вратисмо возећи споредним путевима, око нас стаклено око воде нетремице мотри као чаробна кугла која одређује живот и смрт. Телефони већ данима не раде, нестаје пијаће воде, људи збуњени, али нико не хули, озбиљни и забринути, дошаптавају се, траже средиште да поново почну да зидају живот.

Крајем дана, док смо још били на путу, разведри се: небо, плаво од несанице, са несталним обалама које измичу гаврановом лету, устали се у памћењу неоскрнављеном сувишним детаљима. Већ близу куће, отисак земље у кишном ваздуху порумене запечен заласком и појави се витлејемска звезда, чудно мутна од гацања по житком блату у којем се рађају приче

огрезле у заборављеној сврси, у времену које се убрзава
и беспоговорно извршава. Из раширене светлости
помоли се маглена барка без једара – полифона песма
прегласана као палимпсест који опстаје
скривен несигурним ћутањем.

Кад зрна песка достигну зрелост, брише се памћење,
подешавају нова трајања док праведни Ноје
одабира шта остаје после таласа, односи
свет сачуван у сећању, и сад видим ништа од мене нема
у том ковчегу сахрањеном у плодну таму гласа у одласку.

Једна историја се завршила, друга није почела.
Остали смо између две могућности, недоречени,
и љути на судбину док пешчани сат се окреће
у нови ход, време је у нову осу постављено,
а ми се враћамо у кућу у којој стари свет почива недирнут
као гробница фараона неопљачкана нашим жељама.

ГОСТ

Камен крај пута, извађен
из лежишта – испод њега земља,
црна од влаге, сатруле гранчице,
бубе које се разбежаше –
кад га нехотично померих ногом,
изненађено се преврну по мекој земљи
као да прави салто
пред публиком која је зауставила дах.

Тај простор који остави иза себе
подсети на неуредну собу
коју затекне ненајављени гост:
расуте књиге, папири, тишина
која те препознаје
и стид
над усамљеношћу.

ФИЛИГРАН

Непогрешива је светлост:
филигранском изразом
и увек на исти начин
обликује предмете,
црта контуре, боји душу –
у трену оживи угашену слику
толико верно да помислиш
да је све то постојано,
чак и ако нас уграби ноћ,
или затвориш очи,
свет је стваран, дефинисан
сићушним пикселима
којима нада
имитира живот.

ВАРАВИНА ИСПОВЕСТ

I

Велика је срећа бити спасен
од суревњивих мисли, изненадне зловоље,
где се реченице шуњају тихо као вукови,
и опкољавају те шкргутавим сугласницима,
и плен није плен, већ испуна строгог закона
о исхрани и испуњавању смисла за почетнике.

Велика је срећа препознати оно што оздравља
мисли: тишина исечена из књига још врућих
од читања као хлебови који најављују прохладна
јутра, магловите реке заузете саме собом,
у кафеу продужени еспресо без талога
који говори о испразности модерне судбине,
коректне у сваком погледу и лаке за одржавање
као црне лаковане ципеле које прскаш спрејом
у кишне дане. Сlike у албумима почивају на далеким
серверима где живи сећање, варљиво као осушени
летопис смотан у свитак неразумљивог језика,
мада јединог сведока на међи времена скривеног
у распету сенку кривице и страх што силази у кости.

ПРАВОСЛАВНА ЛИТУРГИЈА

*Глас једног солисте изазива у сећању дикцију
Јосифа Бродског, када реципује своје необичне стихове
пред америчком публиком која уопште није веровала
у могућности васкрсења,
већ је била срећна, што неко дружи верује.*

Адам Загајевски (из „Православне литургије”)

Велика је срећа знати да неко верује
уместо тебе, побожан и смиран
обраћа се Богу уместо тебе
и Он види тебе уместо њега,
и узима те за сина,
и ставља на крст спасења.

Лакше је кад знаш да ипак постоји литургија,
она музика коју је Бог певао својим
дубоким гласом крај маслине обраћајући се
људима изненађеним да постоји нешто тако
узвишено и недостижно као кад певаш
и верујеш да си човек који је сишао међу људе
који су срећни што постојиш и верујеш уместо њих,
макар морали да те разапну и радују се томе,
велика је срећа знати да је неко икад веровао
уместо тебе, побожан и смиран обратио се Богу
уместо тебе да Он погледа и тебе, и узме те за сина,

*Смилуј се и мени,
невидљиви Господе.*